

ภาคผนวก

ความแตกต่างระหว่างงานวิจัยนี้กับผลงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องของดังกลาว อาจจะสรุปพอเป็นสังเขปได้ดังนี้ คือ

ความแตกต่างระหว่างผลงานวิจัยนี้ กับผลงานของ Roy Andrew Miller ซึ่งมีอยู่ 3 เรื่อง คือ

1. ความแตกต่างเรื่องหน่วยเสียงพยัญชนะ

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ในผลงานวิจัยนี้ถือว่ามี 22 หน่วย แต่ในผลงานของ Miller ถือว่ามี 21 หน่วย คือ ของเขาจะไม่มีหน่วยเสียง /ŋ-/

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นประสม ในผลงานวิจัยนี้ถือว่ามี 13 หน่วย แต่ของ Miller ถือว่ามีเพียง 10 หน่วย คือของเขาจะไม่มีหน่วยเสียง /tr-/, /ml-/ และ /nr-/
 1.3 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย มีจำนวน 9 หน่วยเท่ากัน แต่ต่างกันที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นหน่วยเสียงระเบิด ซึ่งในที่นี้ถือว่ามี /-k/, /-t/ และ /-p/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงไม่ก้อง ส่วนของ Miller ถือว่ามี /-g/, /-d/ และ /-b/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงก้อง

แทนกันตามลำดับ

2. ความแตกต่างเรื่องหน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระเดี่ยว ถือว่ามีจำนวน 18 หน่วยเท่ากัน แต่ต่างกันที่หน่วยเสียงสระ /ə/, /ə:/ ซึ่งในที่นี้ถือว่าเป็นหน่วยเสียงสระที่มีความสูงเท่ากับหน่วยเสียงสระ /e/, /e:/, /o/ และ /o:/ แต่ของ Miller ถือว่าอยู่ในระดับต่ำกว่า ดังในแผนผังต่อไปนี้

	ริมฝีปากไม่ห่อ (unrounded)		ริมฝีปากห่อ (rounded)
	<u>สระหน้า</u> (front)	<u>สระกลาง</u> (central)	<u>สระหลัง</u> (back)
สูง (high)	i, ii	y, yy	u, uu
กึ่งสูง (higher-mid)	e, ee		o, oo
กลาง (mean-mid)		ə, əə	
กึ่งต่ำ (higher-low)	æ, æ æ		ɔ, ɔɔ
ต่ำ (low)		a, aa	

3. ความแตกต่างเรื่องหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ในหนังสือนี้มี 7 หน่วย เป็น 7 เสียง แต่ของ Miller ถือว่ามี 7 หน่วย แต่เป็น 10 เสียง ซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ดังนี้คือ

<u>ในผลงานวิจัยนี้</u>	<u>ในผลงานของ Miller</u>
1. <u>หน่วยเสียงสูง-ขึ้น-ตก</u> (หน่วยเสียงที่ 1 ซึ่งใช้เลข 1 แทน) พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ได้แก่ พยางค์ที่มีโครงสร้างเป็นแบบใดแบบ หนึ่ง ใน 4 แบบนี้ คือ	หน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นหน่วยเสียงสูง-ขึ้น-ตก นี้ จะตรงกับเสียงหนึ่ง ซึ่ง Miller จัดให้อยู่ในหน่วยเสียงสูง-ตก (high-falling) คือหน่วยเสียง 5 > 2 ใช้เครื่องหมาย / 7 แทน ได้แก่

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
1. แบบ CVV เช่น /ma:/ 'หมา'	เสียงที่เริ่มต้นที่เสียงสูงระดับเลข 5 แล้ว
2. แบบ CVN เช่น /khaɲ/ 'ไซ'	เสียงจะตกลงที่เสียงต่ำระดับเลข 2 พยางค์
3. แบบ CVVN เช่น /wa:n ¹ / 'หวาน'	ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใดแก พยางค์ซึ่งมี
4. แบบ CVS เช่น /sɨp ¹ / 'สิบ'	โครงสร้างเป็นแบบใดแบบหนึ่งใน 3 แบบนี้
	คือ <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบ CVV เช่น /maa/ 'หมา' 2. แบบ CVN เช่น /khaɲ/ 'ไซ' 3. แบบ CVVN เช่น /waan/ 'หวาน'
	นอกจากนี้ยังตรงกับเสียงเสียงหนึ่ง ซึ่ง Miller จัดให้อยู่ในหน่วยเสียงสูง-ระดับ (high level) ไซเครื่องหมาย // แทนใดแกเสียงที่เริ่มต้นที่เสียงสูงระดับเลข 5 พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใดแกพยางค์ ซึ่งมีโครงสร้างเป็นแบบเดียวโดยเฉพาะคือ แบบ CVS เช่น /sɨp/ 'สิบ' /léɲ/ 'เหล็ก'

สรุปข้อแตกต่างในเรื่องนี้ คือ

ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แตกต่างกันเล็กน้อย คือในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงนี้จะเริ่มต้นด้วยเสียงสูง แล้วเสียงจะสูงขึ้นก่อนที่จะตก ผู้เขียนเข้าใจว่า Miller ถือว่าเสียงจะเริ่มต้นด้วยเสียงสูงแล้วเสียงจะตกทันที

ส่วนลักษณะโครงสร้างของพยางค์จะตรงกันทั้ง 4 แบบ

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
<p data-bbox="190 355 736 656">2. <u>หน่วยเสียงสูง-ระดับ</u> (หน่วยเสียงที่ 2 ซึ่งไรเลข 2 แทน) พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ไคแก พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างเป็นแบบโคแบบ หนึ่งใน 5 แบบนี้ คือ</p> <ol data-bbox="190 676 736 1324" style="list-style-type: none"> 1. แบบ CVV เช่น /ha: 2/ 'हां' 2. แบบ CVN เช่น /san²/ 'सान' 3. แบบ CVG เช่น /sa²/ 'สระ' 4. แบบ CVVN เช่น /sa:η²/ 'สร้าง' 5. แบบ CVVS เช่น /la:t²/ 'ตลาด' 	<p data-bbox="736 335 1361 854">หน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้เขียนถือว่า เป็นหน่วยเสียงสูง-ระดับนี้ จะตรงกับเสียง เสียงหนึ่งซึ่ง Miller จัดให้อยู่ในหน่วยเสียง สูง-ระดับ (high level) ไรเครื่องหมาย // แทน ไคแกเสียงที่เริ่มต้นที่เสียงสูง ระดับเลข 4 พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ นี้ไคแกพยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบโคแบบหนึ่งใน 3 แบบนี้ คือ</p> <ol data-bbox="736 874 1361 1201" style="list-style-type: none"> 1. แบบ CVV เช่น /háa/ 'हां' 2. แบบ CVVN เช่น /sáaη/ 'สร้าง' 3. แบบ CVVS เช่น /láad/ 'ตลาด' <p data-bbox="736 1222 1361 1610">นอกจากนี้ยังตรงกับเสียงเสียงหนึ่ง ซึ่ง Miller จัดให้อยู่ในหน่วยเสียงกลาง- ระดับ (mid level) ไม่มีเครื่องหมายแทน ไคแกเสียงที่เริ่มต้นที่เสียงกลางระดับเลข 3 ซึ่งเป็นเสียงของพยางค์ที่มีโครงสร้างแบบโค แบบหนึ่งใน 2 แบบนี้โดยเฉพาะ คือ</p> <ol data-bbox="736 1631 1361 1815" style="list-style-type: none"> 1. แบบ CV เช่น /sa[?]/ 'สระ' 2. แบบ CVVN เช่น /faaj/ 'ฝ้าย'

สรุปข้อแตกต่างในเรื่องนี้

ก) ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในงานวิจัยนี้ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่ประกอบด้วยเสียงเดี่ยว แต่ของ Miller ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่ประกอบด้วยเสียง 2 เสียง คือเสียงหนึ่งจะเริ่มต้นที่ระดับเลข 5 และอีกเสียงหนึ่งจะเริ่มต้นที่ระดับเลข 4 ซึ่งถือว่าเป็นเสียงในระดับสูงด้วยกัน

ข) ลักษณะโครงสร้างของพยางค์ ในงานวิจัยนี้มีโครงสร้างของพยางค์แบบ CVN ควย แต่ของ Miller ไม่มีโครงสร้างของพยางค์แบบนี้

<u>ในผลงานวิจัยนี้</u>	<u>ในผลงานของ Miller</u>
<p>3. <u>หน่วยเสียงกลาง-ขึ้น</u> (หน่วยเสียงที่ 3 ซึ่งใช้เลข 3 แทน) พยางค์มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใดแก พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่ง ใน 4 แบบนี้ คือ</p> <p>1. แบบ CVV เช่น /ta: 3/ 'ตา'</p>	<p>หน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นหน่วยเสียงกลาง-ขึ้นนี้ ของ Miller ถือว่าเป็นหน่วยเสียงต่ำ-กลาง-ตก (low to mid to high)¹ คือหน่วยเสียง 2 > 3 > 2 ใช้เครื่องหมาย /</ แทน พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใดแกพยางค์ซึ่งมีโครงสร้างเป็นแบบใดแบบหนึ่งใน 2 แบบนี้ คือ</p>

¹ นานาแปลกที่ Miller เรียกหน่วยเสียงนี้ว่า low to mid to high แต่เมื่ออธิบายถึงวิธีการออกเสียง บอกว่าเริ่มต้นที่เสียงต่ำระดับเลข 2 แล้วขึ้นไปถึงเสียงกลางคืออยู่ในระดับเลข 3 และจะตกลงมาอยู่ในระดับเดียวกับตอนเริ่มต้น คือระดับต่ำ ผู้เขียนคิดว่าเขาคงตั้งใจจะเรียกว่า low to mid to low มากกว่า

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
2. แบบ CVN เช่น /paj ³ / 'ไป'	1. แบบ CVV เช่น /taa ^{<} / 'ตา'
3. แบบ CVS เช่น /tɔk ³ / 'ตก'	2. แบบ CVN เช่น /paj ^{<} / 'ไป'
4. แบบ CVVN เช่น /ca:n ³ / 'จาน'	นอกจากนี้ยังตรงกับเสียงเสียงหนึ่ง ซึ่ง Miller จัดให้อยู่ในหน่วยเสียงต่ำ-ขึ้น (low-rising) คือหน่วยเสียง 2 > 3 ไซเครื่องหมาย /v/ แทน ไคแกเสียง ที่เริ่มต้นที่เสียงต่ำระดับเลข 2 แล้วจะสูง ขึ้นไปทีเสียงกลางระดับเลข 3 พยางค์ที่มี หน่วยเสียงวรรณยุกต์ไคแกพยางค์ซึ่งมีโครงสร้าง เป็นแบบ cvs แบบเคียว เช่น /tɔŋg/ 'ตก'

สรุปขอแตกต่างในเรื่องนี้

ก) ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แตกต่างกันคือในงานวิจัยนี้ ถือว่าเป็นหน่วยเสียงขึ้น คือเสียงจะเริ่มต้นด้วยเสียงกลางแล้วเสียงจะสูงขึ้น แต่ของ Miller ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่แล้วตก คือเสียงจะเริ่มต้นด้วยเสียงต่ำแล้วสูงขึ้นไประดับเสียงกลางก่อน แล้วตกลงมาอยู่ในระดับเดียวกับตอนเริ่มต้นอีกทีหนึ่ง

ข) ลักษณะโครงสร้างของพยางค์ ในงานวิจัยนี้ มีพยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบ CVVN ด้วย แต่ของ Miller ไม่มีโครงสร้างของพยางค์แบบนี้

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
<p>4. หน่วยเสียงกลาง-ระดับ (หน่วยเสียงที่ 4 ซึ่งใช่เลข 4 แทน) พยางค์มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ ได้แก่ พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่ง ใน 6 แบบนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบ CV เช่น /ta⁴/ ตะ 'เถอะ, ซี่' 2. แบบ CVV เช่น /kla:⁴/ 'กล้า' 3. แบบ CVG เช่น /pa⁴/ ปะ 'พม' 4. แบบ CVN เช่น /ʔan⁴/ 'อัน' 5. แบบ CVVN เช่น /ba:n⁴/ 'บ้าน' 6. แบบ CVVS เช่น /bu:t⁴/ 'บุค' 	<p>หน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นหน่วยเสียงกลาง-ระดับนี้ ของ Miller ก็ถือว่าเป็นหน่วยเสียงกลาง-ระดับ (mid level) ซึ่งเขาถือว่าเป็นหน่วยเสียง 3 เสียง คือ</p> <p>(ก) เสียงที่อยู่ในระดับเลข 2 พยางค์มีหน่วยเสียงนี้ ได้แก่ พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบ CV[?] เช่น /pa[?]/ ปะ 'พม'</p> <p>(ข) เสียงที่อยู่ในระดับเลข 2+ คือ จะสูงกว่าระดับเลข 2 เล็กน้อย พยางค์มีหน่วยเสียงนี้ ได้แก่ พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบ CVVS เช่น /buud/ 'บุค'</p> <p>(ค) เสียงที่อยู่ในระดับเลข 3 พยางค์ที่มีหน่วยเสียงนี้ ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นหน่วยเสียงกลาง-ระดับ ได้แก่ พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบ CVVN แบบเดียว เช่น /baan/ 'บ้าน'</p>

สรุปขอแตกต่างในเรื่องนี้

ก) ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในงานวิจัยนี้ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่ประกอบด้วยเสียงเสียงเดียว แต่ของ Miller ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่ประกอบด้วยเสียง 3 เสียง คือ

- 1) เสียงที่เริ่มทันทีเสียงต่ำระดับเลข 2
- 2) เสียงที่เริ่มทันทีเสียงระดับเลข 2+ (ซึ่งสูงกว่าระดับเลข 2 เล็กน้อย)

และ

- 3) เสียงที่เริ่มต้นที่เสียงระดับเลข 3 (ซึ่งสูงกว่าระดับเลข 2+ เล็กน้อย)
- ข) ลักษณะโครงสร้างของพยางค์ ในงานวิจัยนี้มีพยางค์ที่มีโครงสร้างแบบ CV, CVV และ CVN คาย แต่ของ Miller ไม่มีโครงสร้างของพยางค์ 3 แบบนี้

ในงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
<p>5. <u>หน่วยเสียงต่ำ-ตก</u></p> <p>(หน่วยเสียงที่ 5 ซึ่งใช้เลข 5 แทน)</p> <p>พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ใดแก่พยางค์ที่มีโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 3 แบบนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบ CVV เช่น /cha:⁵/ ‘ชา’ 2. แบบ CVN เช่น /liŋ⁵/ ‘ลิง’ 3. แบบ CVVN เช่น /mɛ:p⁵/ ‘แมว’ 	<p>หน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นหน่วยเสียงต่ำ-ตกนี้ ของ Miller ก็ถือว่าเป็นหน่วยเสียงต่ำ-ตก (low-falling) คือหน่วยเสียง 2 > 1 โดยใช้เครื่องหมาย /˨/ แทน พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ใดแก่พยางค์ที่มีโครงสร้างเหมือนกับในงานวิจัยนี้ทั้ง 3 แบบ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบ CVV เช่น /chaa/ ‘ชา’ 2. แบบ CVN เช่น /liŋ/ ‘ลิง’ 3. แบบ CVVN เช่น /mææw/ ‘แมว’

ในเรื่องนี้ไม่มีข้อแตกต่าง

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
<p>6. หน่วยเสียงต่ำ-ขึ้น (หน่วยเสียงที่ 6 ซึ่งใช้เลข 6 แทน) พยางค์มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์กันใดแก พยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบหนึ่งแบบใด ใน 6 แบบนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบ CV เช่น /wə⁶/ 'เวอะ' 2. แบบ CVV เช่น /mɛ:⁶/ 'แม' 3. แบบ CVN เช่น /rɔm⁶/ 'รม' 4. แบบ CVG เช่น /phɛ⁶/ 'แพะ' 5. แบบ CVVN เช่น /ru:⁶əŋ/ 'เรื่อง' 6. แบบ CVVS เช่น /lɔ:k⁶/ 'โลก' 	<p>หน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นหน่วยเสียงต่ำ-ขึ้น นี้ ของ Miller ก็ถือว่าเป็นหน่วยเสียงต่ำ-ขึ้น (low-rising) คือหน่วยเสียง 2 > 3 โดยใช้เครื่องหมาย /v/ แทน พยางค์มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์กันใดแกพยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 5 แบบนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบ CV[?] เช่น /phæ^v?/ 'แพะ' 2. แบบ CVV เช่น /mæ^vɛ:/ 'แม' 3. แบบ CVN เช่น /rɔm^v/ 'รม' 4. แบบ CVVN เช่น /rɪ^vəŋ/ 'เรื่อง' 5. แบบ CVVS เช่น /lɔ^vɔg/ 'โลก'

สรุปขอแตกต่างในเรื่องนี้ ซึ่งมีอยู่เรื่องเดียว คือ

เรื่องลักษณะโครงสร้างของพยางค์ คือในงานวิจัยนี้มีพยางค์ซึ่งมีโครงสร้างแบบ CV แต่ของ Miller ไม่มีโครงสร้างของพยางค์แบบนี้

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Miller
<p>7. หน่วยเสียงต่ำ-ระดับ (หน่วยเสียงที่ 7 ซึ่งใช้เลข 7 แทน) พยางค์ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์คนใดแก่ พยางค์ที่มีโครงสร้างแบบหนึ่งแบบใดใน 4 แบบนี้ คือ</p>	<p>หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งผู้เขียน ถือว่าเป็นหน่วยเสียงต่ำ-ระดับนี้ของ Miller ก็ถือว่าเป็นเสียงต่ำ-ระดับ (low level) ใช้เครื่องหมาย /\/ แทนหน่วยเสียงนี้ เขาถือว่าเป็นอยู่ 2 เสียง คือ</p>
<p>1. แบบ CVV เช่น /kha: 7/ 'คำ'</p>	<p>(ก) เสียงที่อยู่ในระดับเลข 1 พยางค์ที่มีหน่วยเสียงนี้ใดแก่พยางค์ที่มีโครง สร้างแบบ CVVN เช่น /màaj/ 'ไม้'</p>
<p>2. แบบ CVN เช่น /chan 7/ 'ชั้น'</p>	<p>(ข) เสียงที่อยู่ในระดับเลข 1+ คือจะสูงกว่าระดับเลข 1 เล็กน้อย พยางค์ ที่มีหน่วยเสียงนี้ใดแก่พยางค์ที่มีโครงสร้างแบบ</p>
<p>3. แบบ CVS เช่น /wat 7/ 'วัด'</p>	<p>CV- (เฉพาะพยางค์ที่เป็นพยางค์แรกของคำ 2 พยางค์ และพยางค์ที่สองมีเสียงวรรณยุกต์ สูงกว่า) เช่น /kràsib/ 'กระซิบ'</p>
<p>4. แบบ CVVN เช่น /phuc n 7/ 'ฟัน'</p>	<p>/kràtaad/ 'กระตาด'</p>

สรุปข้อแตกต่างในเรื่องนี้

(ก) ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในงานวิจัยนี้ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่ประกอบด้วยเสียงเดียว แต่ของ Miller ถือว่าเป็นหน่วยเสียงที่ประกอบด้วยเสียง 2 เสียง คือเสียงหนึ่งจะเริ่มคนที่เสียงต่ำระดับเลข 1 และอีกเสียงหนึ่งจะเริ่มคนที่ระดับเลข 1+ (ซึ่งสูงกว่าระดับเลข 1 เล็กน้อย).

(ข) ลักษณะโครงสร้างของพยางค์ ในงานวิจัยนี้มีพยางค์ที่มีโครงสร้างแบบ CVV, CVN และ CVS แต่ของ Miller ไม่มีโครงสร้างของพยางค์แบบเหล่านี้ แต่จะมีโครงสร้างแบบ CV- เพิ่มขึ้น ซึ่งในที่นี้ไม่มีโครงสร้างของพยางค์แบบนี้.

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับผลงานของ Mary R. Haas

เฉพาะหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Haas
1. <u>หน่วยเสียงสูง-ขึ้น-ตก</u> (หน่วยเสียงที่ 1 ซึ่งใช้เลข 1 แทน) เช่น /ma: ¹ / 'หมา'	เป็นหน่วยเสียงสูง-ตก (High falling) เช่น /maa/ ¹ 'หมา'
2. <u>หน่วยเสียงสูง-ระดับ</u> (หน่วยเสียงที่ 2 ซึ่งใช้เลข 2 แทน) เช่น /ha: ² / 'हां'	เป็นหน่วยเสียงสูง (High) เช่น /haa/ 'हां'
3. <u>หน่วยเสียงกลาง-ขึ้น</u> (หน่วยเสียงที่ 3 ซึ่งใช้เลข 3 แทน) เช่น /kin ³ / 'กิน'	เป็นหน่วยเสียงกลางประเภทไม่คงระดับ (Mid gliding) เช่น /kin/ 'กิน'
4. <u>หน่วยเสียงกลาง-ระดับ</u> (หน่วยเสียงที่ 4 ซึ่งใช้เลข 4 แทน) เช่น /ka:w ⁴ / 'เกา; ก้าว'	เป็นหน่วยเสียงกลาง (Mid) เช่น /kaaw/ 'เกา'
5. <u>หน่วยเสียงต่ำ-ตก</u> (หน่วยเสียงที่ 5 ซึ่งใช้เลข 5 แทน) เช่น /ma: ⁵ / 'มา'	เป็นหน่วยเสียงกลาง-ตก (Mid falling) เช่น /maa/ 'มา'
6. <u>หน่วยเสียงต่ำ-ขึ้น</u> (หน่วยเสียงที่ 6 ซึ่งใช้เลข 6 แทน) เช่น /pho: ⁶ / 'พอ'	เป็นหน่วยเสียงขึ้น (Rising) เช่น /phoo/ 'พอ'

¹ ในต้นฉบับ เครื่องหมายแทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหล่านี้

ในผลงานวิจัยนี้	ในผลงานของ Haas
<p>7. หน่วยเสียงต่ำ-ระดับ (หน่วยเสียงที่ 7 ซึ่งใช้เลข 7 แทน) แทน /ma:ʔ/ 'มา'</p>	<p>เป็นหน่วยเสียงต่ำ (Low) แทน /maa/ 'มา'</p>

จะเห็นได้ว่า ลักษณะหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในผลงานของ Haas มีที่ตรงกันกับในผลงานวิจัยนี้อยู่ 3 หน่วย คือ หน่วยเสียงสูง-ระดับ, หน่วยเสียงกลาง-ระดับ และหน่วยเสียงต่ำ-ระดับ และมีที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย คือ

หน่วยเสียงสูง-ขึ้น-ตก ในงานวิจัยนี้ซึ่งถือว่าเสียงจะเริ่มตนด้วยเสียงสูงแล้วเสียงจะสูงขึ้นก่อนที่จะตก แต่ผู้เขียนเข้าใจว่า Haas ถือว่าเสียงจะเริ่มตนด้วยเสียงสูง แล้วเสียงจะตกทันที

หน่วยเสียงกลาง-ขึ้น ในงานวิจัยนี้ซึ่งถือว่าเสียงจะเริ่มตนด้วยเสียงกลางแล้วเสียงจะสูงขึ้นก่อนที่จะจบระยะของการออกเสียง แต่ของ Haas ไม่ทราบแน่ชัดว่าเสียงจะสูงขึ้น หรือต่ำลง เพียงแต่ทราบว่าเสียงจะไม่คงระดับเดียวกับตอนเริ่มต้น

หน่วยเสียงต่ำ-ตก ในงานวิจัยนี้ซึ่งถือว่าเสียงจะเริ่มตนด้วยเสียงต่ำ แต่ของ Haas ถือว่าเริ่มตนด้วยเสียงกลาง

หน่วยเสียงต่ำ-ขึ้น ในงานวิจัยนี้ซึ่งถือว่าเสียงจะเริ่มตนด้วยเสียงต่ำแล้วเสียงจะสูงขึ้นก่อนที่จะจบระยะของการออกเสียง แต่ของ Haas ถือว่าไม่ทราบแน่ชัดว่าเสียงที่เริ่มตนนั้น เริ่มตนด้วยเสียงระดับใด เพียงแต่ทราบว่าเสียงจะสูงขึ้นจากระดับที่เริ่มตนเท่านั้น.

ประวัติของผู้เขียน

บิดามารดาของผู้เขียนเป็นชาวจังหวัดนครศรีธรรมราช และอยู่ที่จังหวัดนี้ตลอดเวลา จนกระทั่งถึง พ.ศ. 2488 ท่านจึงไต่ย้ายไปรับราชการที่จังหวัดตรัง และผู้เขียนได้ถือกำเนิดที่นั่น เมื่อปี พ.ศ. 2489 ผู้เขียนอยู่ที่จังหวัดตรังเป็นเวลา 6 ปี จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2495 บิดามารดาก็ย้ายกลับไปรับราชการที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน และข้าพเจ้าเริ่มเข้าศึกษาในชั้นประถมปีที่ 1 ในปีนั้นเอง และเรียนอยู่ที่นั่นจนกระทั่งจบการศึกษาระดับมัธยมปีที่ 6 รวมเวลาที่อยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช 10 ปีเต็ม จึงได้เข้ามาศึกษาต่อที่จังหวัดพระนครเมื่อปี พ.ศ. 2505 ขณะนี้ยังคงพำนักอยู่ที่จังหวัดพระนคร.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เบญจวรรณ สุนทรากุล "หน่วยเสียงของภาษาเชียงใหม่" วิทยานิพนธ์ประกอบ
การศึกษาปริญญาโทบัณฑิตของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
แผนกภาษาไทย 2505

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 โรงพิมพ์การศาสนา 2510

วิจิตร ณัฏฐวิบูลย์ "ความแตกต่างระหว่างภาษากรุงเทพฯ และภาษาสงขลา"
วิทยานิพนธ์ประกอบการศึกษาปริญญาโทบัณฑิตของคณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนกภาษาไทย 2499

แสงโสม เกษมศรี, ม.ร.ว.หญิง ลัทธิศาสตร์ภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2507

อนุমানราชชน, พระยา นิรุกติศาสตร์ ภาค 1-2 พระนคร : โรงพิมพ์รุ่งเรือง-
ธรรม 2499

อรพิมพ์ บุญอากาศ "หน่วยเสียงภาษาระยอง" วิทยานิพนธ์ประกอบการศึกษา
ปริญญาโทบัณฑิตของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนก
ภาษาไทย 2512

ภาษาอังกฤษ

Chantavibulaya, Vichintana. "The Phonology of the Syllable
in Songkhla a Southern Dialect." Thesis submitted
for the M.A. Degree of the University of London,
School of Oriental and African Studies, 1959.

Haas, Mary R. "The Tones of Four Tai Dialects;" Studies Presented to Yuen Ren Chao on His Sixty-Fifth Birthday. Bulletin of the Institute of History and Philology, Academia Sinica, XXIX, 1958. (Xerox reprinted).

Jones, Daniel. An Outline of English Phonetics. 9th ed. Cambridge: W. Heffer & Sons Ltd., 1960.

Miller, Roy Andrew. "Phonology of the Thai Dialect of Nakhon Sithamarat." Bulletin International de Documentation Linguistique, V, NO. 1, 1956. (Xerox reprinted).

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย